

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 20/2018-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 a uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017.

Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo 16. septembra 2013 bola sťažovateľovi uložená povinnosť zaplatiť trovy konania vo výške 200 € za neúspešný návrh na povolenie obnovy konania. V liste sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo 4. novembra 2015 predseda senátu okresného súdu uznal, že uvedené rozhodnutie trpí materiálnou nevykonateľnosťou. Z tohto dôvodu sťažovateľ uvedenú čiastku neuhradil. Uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 bol nariadený výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy sťažovateľa na uspokojenie peňažnej pohľadávky vo výške 200 €. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť 8. septembra 2017. Uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 bola sťažnosť zamietnutá.

Podľa názoru sťažovateľa oboma uzneseniami krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 a sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože rozhodnutie, na základe ktorého bol nariadený výkon, trpí materiálnou nevykonateľnosťou.

Sťažovateľ v petite podanej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že napadnutými uzneseniami krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 a sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 bolo

porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil uvedené uznesenia a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 312,34 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie krajského súdu preskúmal na základe sťažnosti podanej sťažovateľom 8. septembra 2017. Krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017, ktorým sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 zamietol.

V časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513

z 23. augusta 2017, ústavný súd sťažnosť preto odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Sťažovateľ vo zvyšnej časti sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia na uspokojenie prednostnej pohľadávky oprávneného (Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica) vo výške 200 € zrážkami uvedenej sumy zo mzdy alebo iných príjmov sťažovateľa.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie

obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Z judikatúry ESLP, ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29;

Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd rozhodol arbitrárne, keď zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia na uspokojenie prednostnej pohľadávky vo výške 200 € zrážkami uvedenej sumy zo mzdy alebo iných príjmov sťažovateľa. Krajský súd uznesenie sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľa. Podľa názoru sťažovateľa uznesenie krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 je arbitrárne a zjavne neodôvodnené, pretože sa krajský súd nevysporiadal dostatočne s námietkou sťažovateľa o materiálnej nevykonateľnosti uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo 16. septembra 2013, ktoré bolo podkladom pre výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy sťažovateľa. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného

práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V liste predsedu senátu okresného súdu sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo 4. novembra 2015 sa uvádza:

«Okresný súd Banská Bystrica uznesením zo dňa 16. 09. 2013 sp. zn. 1Nt 58/2012 uložil odsúdenému [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] povinnosť nahradiť trovy konania určeného paušálnou sumou 200,- € do pätnástich dní.

Odsúdený [REDAKOVANÉ], prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Lubomíra Müllera, písomným podaním zo dňa 05. 10. 2013 označenom „Lehota k zaplateniu náhrady nákladov trestného konania“, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 09. 10. 2013 žiadal o vysvetlenie, odkedy sa má počítať lehota 15 dní na zaplatenie trov trestného konania určeného paušálnou sumou 200,- €, pričom zároveň navrhol, aby sa lehota počítala až od rozhodnutia o jeho dovolaní alebo o jeho ústavnej sťažnosti.

Po preskúmaní Vašej žiadosti (podania) súd pripúšťa, že predmetné uznesenie trpí materiálnou nevykonateľnosťou pre nejednoznačne určenú lehotu na plnenie uvedenej povinnosti zaplatiť trovy konania v sume 200,- € v lehote 15 dní. Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ v rozhodnutí, v ktorom je uložená povinnosť na plnenie nie je uvedená žiadna lehota na plnenie, rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné doručením povinnej osobe. Pokiaľ rozhodnutie takúto lehotu obsahuje, rozhodnutie je vykonateľné uplynutím uvedenej lehoty. Keďže v uvedenom uznesení nie je uvedené, odkedy sa má počítať lehota 15 dní na zaplatenie trov konania, je potrebné vychádzať z dátumu doručenia predmetného uznesenia ods. [REDAKOVANÉ], ku ktorému došlo dňa 20. 09. 2013 a uplynutím 15 dní dňa 07. 10. 2013 nastala aj jeho vykonateľnosť.»

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 krajský súd uviedol:

„... Dňa 08.09.2017 bolo Krajskému súdu v Bratislave osobne podané prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie povinného proti uzneseniu sp. zn. E 6110764513 zo dňa 23.08.2017, doplnené dňa 28.09.2017 o písomné plnomocenstvo

na zastupovanie povinného v konaní pred súdom. V predmetnom podaní povinný namietol skutočnosť, že tunajší súd sa do dnešného dňa nezaoberal jeho žiadosťou o upustenie od vymáhania súdneho poplatku zo dňa 16.05.2016 a napriek tomu nariadil voči povinnému predmetný výkon rozhodnutia. Povinný má za to, že rozhodnutie Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 1 Nt/58/2012 zo dňa 16.09.2013, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave nariadil dňa 23.08.2017 výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy povinného, nie je riadnym exekučným titulom, na podklade ktorého možno viesť vykonávacie konanie, nakoľko trpí materiálnou nevykonateľnosťou. Vzhľadom k uvedenému žiada tunajší súd o zrušenie napadnutého uznesenia, ktorým bol voči nemu nariadený predmetný výkon rozhodnutia...

Súd sa opätovne zaoberal splnením predpokladov pre nariadenie výkonu rozhodnutia, pričom dospel k záveru, že podaná sťažnosť proti uzneseniu sp. zn. E 6110764513 zo dňa 23.08.2017 nie je dôvodná a v predmetnej veci boli splnené všetky predpoklady pre nariadenie výkonu rozhodnutia.

Po posúdení dôvodov sťažnosti a po zistení skutkového stavu zo súdneho spisu súd dospel k záveru, že povinný vo svojom podaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o nesprávnosti nariadeného výkonu rozhodnutia.

Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. E 6110764513 zo dňa 23.08.2017 nariadil výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy povinného, ktorá patri povinnému u platiteľa mzdy uvedeného v záhlaví tohto uznesenia. Vo veci nariadeného výkonu rozhodnutia Krajský súd v Bratislave postupoval v súlade s právnymi predpismi.

Šetrením na Okresnom súde Banská Bystrica bolo zistené, že v predmetnej trestnej veci podal odsúdený [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] návrh na obnovu konania, na základe ktorého sa domáhal zrušenia rozsudku bývalého Vojenského obvodového súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.06.1983, sp. zn. 1T 68/1983, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu nenastúpenia služby v ozbrojených silách podľa § 269 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. vo vtedy platnom znení. Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 03.06.2013, sp. zn. 1 Nt/58/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.07.2013, sp. zn. 23 Tos/63/2013 bol však návrh na povolenie obnovy konania odsúdeného [REDAKOVANÉ] zamietnutý.

Keďže odsúdený podal celkom bezvýsledne návrh na obnovu konania, je povinný v zmysle § 556 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku nahradiť štátu trovy konania o tomto návrhu a to paušálnou sumou. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia totiž vyplýva, že trovy trestného konania, ktoré dočasne znáša štát, je povinný štátu nahradiť za podmienok uvedených v § 556 ods. 1 Trestného poriadku každý, kto podal celkom bezvýsledný návrh na obnovu konania. Z dikcie zákona tak možno vyvodiť záver, že ak bol aspoň sčasti úspešný návrh na obnovu konania, trovy príslušného trestného konania znáša štát. Nakoľko však v predmetnej trestnej veci bol návrh na povolenie obnovy konania odsúdeného ██████████ ██████████ zamietnutý uznesením Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 03.06.2013, sp. zn. 1 Nt/58/2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 22.07.2013, sp. zn. 23 Tos/63/2013, vzniknuté trovy trestného konania neznáša štát, ale je ich povinný nahradiť štátu odsúdený.

Tvrdenie povinného, že sa tunajší súd do dnešného dňa nezaoberal jeho žiadosťou o upustenie od vymáhania predmetného poplatku zo dňa 16.05.2016, neobstoí, nakoľko Krajský súd v Bratislave rozhodnutím sp. zn. VS 6110764513 zo dňa 04.04.2016, už raz zamietol žiadosť povinného o odpustenie predmetnej pohľadávky v zmysle § 4 ods. 13 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších právnych predpisov. Ďalším podaním zo dňa 16.05.2016, v ktorom právny zástupca povinného namietol nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 04.04.2016, sa tunajší súd nezaoberal z dôvodu, že predmetné rozhodnutie zo dňa 04.04.2016 nie je možné preskúmať súdom, o čom bol právny zástupca povinného náležite poučený a taktiež z dôvodu, že právny zástupca povinného zastupoval v konaní pred tunajším súdom bez doloženia písomného plnomocenstva.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinným namietané skutočnosti sú neopodstatnené. Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica postupoval v súlade s právnymi predpismi, keď nariadil výkon rozhodnutia zrážkami zo mzdy povinného, ktorá mu patrí u platiteľa mzdy uvedeného v záhlaví tohto uznesenia.

Konanie o výkone rozhodnutia, t. j. exekučné konanie je prísne formálnym konaním a môže byť vedené len na základe existujúceho exekučného titulu. Justičnej pokladnici bol predložený spôsobilý exekučný titul, t. j. boli splnené formálne a materiálne predpoklady

exekučného konania, a preto v konaní pred Krajským súdom v Bratislave, justičnou pokladnicou môžu byť odstraňované vady konania o výkon rozhodnutia, v žiadnom prípade nemôžu byť odstraňované vady nachádzacieho konania.

V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami zákona dospel súd k záveru, že sú splnené všetky predpoklady pre nariadenie výkonu rozhodnutia na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, vydaného Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. INt/58/2012 zo dňa 16. 09. 2013, ktorým bola povinnému uložená povinnosť nahradiť trovy trestného konania určené paušálnou sumou vo výške 200,- EUR a preto súd rozhodol o sťažnosti povinného tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia...“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými námietkami sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017, ktorým bol nariadený výkon rozhodnutia na uspokojenie prednostnej pohľadávky oprávneného (Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica) vo výške 200 € zrážkami uvedenej sumy zo mzdy alebo iných príjmov sťažovateľa. Napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa vo zvyšnej časti, v ktorej

namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 11. októbra 2017, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho sťažnosti z 8. septembra 2017 proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. E 6110764513 z 23. augusta 2017 ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Nad rámec svojho rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že z hľadiska predmetu sporu (výška pohľadávky oprávneného 200 €) ide v prípade sťažovateľa o vec, ktorú možno kvalifikovať ako tzv. bagateľnú vec. Za daných okolností už samotný predmet sporu zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní. Vzhľadom na to, že zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (účinný od 1. júla 2016) v § 422 ods. 1 písm. a) vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie relevantné (IV. ÚS 358/08). Z obsahu sťažnosti ani jej príloh nevyplýva, že by vo veci sťažovateľa došlo k extrémnemu vybočeniu z uvedených štandardov.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018